

Arrest

**nr. 88 360 van 27 september 2012
in de zaak RvV X / IV**

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Russische nationaliteit te zijn, op 28 april 2012 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 maart 2012.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier van de verwerende partij.

Gelet op de beschikking van 12 juli 2012 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2012.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken J. BIEBAUT.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat H. VAN NIJVERSEEL loco advocaat K. BLOMME en van attaché S. BOTTU, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, E. A. (...), verklaarde de Russische nationaliteit te bezitten en van Tsjetsjeense origine te zijn. U werd op (...) te Grozny geboren en bent gehuwd met E. E. (...) (OV X). Op 12/07/2011 drongen gewapende en gemaskerde mannen jullie huis binnen. U werd meegenomen en uw vader werd doodgeschoten door hen. De dag nadien ging uw vrouw aangifte doen bij de politie en is de politie nog enkele keren langsgekomen. Tijdens uw aanhouding werd u ervan beschuldigd dat u de rebellen hielp. U zou uw schoonbroer, N. R. (...), die een emir is, gefinancierd hebben. Na 2,5 maanden werd u terug vrijgelaten. U werd door een herder verzorgd en dook de dag nadien bij uw oom in Gikalo onder. In deze periode is de wijkagent nog langsgekomen en werd er gevraagd naar u. Op 24/12/2011 vertrok u samen met uw

gezin uit Grozny naar Moskou. Vandaar reisden jullie in een minibus verder naar België waar jullie op 29/12/2011 aankwamen. Diezelfde dag dienden u en uw vrouw er een asielaanvraag in. Om jullie asielaanvraag te ondersteunen legden jullie volgende documenten neer: jullie rijbewijzen, de geboorteaktes van de kinderen, jullie huwelijksakte, het rijbewijs, het paspoort van uw vader, een attest waarin gesteld wordt dat uw vader door een schotwonde gedood werd, enkele foto's en de geboorteakte van de zoon van uw schoonbroer.

B. Motivering

De situatie in Tsjetsjenië is drastisch veranderd, maar blijft complex, zoals uit de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt (o.a. een brief van het UNHCR) en waarvan een kopie in het administratief dossier is bijgevoegd, blijkt. De gevechtshandelingen zijn sterk afgenomen in omvang en intensiteit. Het dagelijks bestuur in Tsjetsjenië is opnieuw volledig in handen van Tsjetsjenen. Tienduizenden Tsjetsjenen die Tsjetsjenië eerder omwille van de veiligheidssituatie hadden verlaten, keerden ook vrijwillig terug naar Tsjetsjenië. De gebouwen en de infrastructuur worden heropgebouwd.

Niettemin komen in Tsjetsjenië nog steeds verscheidene problemen voor op het vlak van mensenrechtenschendingen. Deze schendingen zijn divers van aard (onder meer illegale arrestaties en vasthoudingen, ontvoeringen, folteringen, zowel in het kader van (gefabriceerde) beschuldigingen, als in het kader van het afdwingen van bekentenissen, als in het kader van zuiver criminele motieven zoals afpersing) en hebben een gericht karakter. Hiervoor zijn in de meeste gevallen Tsjetsjenen verantwoordelijk. Daarom kunnen de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie.

Gelet op bovenstaande elementen is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming dan ook noodzakelijk.

U verklaarde vervolging van de Russische autoriteiten te vrezen omwille van het feit dat u in verband werd gebracht met de rebellen. Echter werden vaststellingen gedaan die dergelijke vervolgingvrees ongeloofwaardig maken.

Betreffende de enige aanhouding die u aanhaalde legde u een grote mate van vaagheid en tegenstrijdigheid in uw verklaringen aan de dag. U verklaarde dat u meer dan twee maanden, tussen 12/07 en 15/09/2011, werd vastgehouden (CGVS p.2-3, 6). In de door u op de Dienst Vreemdelingenzaken ingevulde vragenlijst van het Commissariaat-generaal verklaarde u echter dat u ongeveer één maand werd vastgehouden. Bovendien verklaarde u dat u op 23/09/2011 werd gearresteerd en op 15/10/2011 werd vrijgelaten (Vragenlijst 3.1). Toen u met de betreffende tegenstrijdigheden werd geconfronteerd stelde u enkel dat u zich die dag slecht voelde en dat u zich vergist kon hebben (CGVS p.12). Dergelijke uitleg is onafdoende om een dermate tegenstrijdigheid betreffende uw enige aanhouding, zowel qua tijdstip als de duur, te verklaren. Het is immers weinig aannemelijk dat u zich op dergelijke wijze zou vergissen. Door wie of waar u werd vastgehouden kon u niet zeggen (CGVS p.7). Betreffende de redenen waarom u werd aangehouden bleef u dan weer zeer vaag. U stelde dat uw familieband met N. R. (...), die gehuwd was met een zus van uw vrouw, aan de basis van uw aanhouding lag (CGVS p.7, 8). Vooreerst is het zeer opmerkelijk dat u pas in 2011 wordt aangehouden terwijl N. (...) in 2005 werd doodgeschoten door de autoriteiten (CGVS p.7). Bovendien zou u de enige zijn die problemen heeft gekend omwille van uw schoonbroer ondanks het feit dat uw vrouw een grote familie heeft. Ze kon geen verklaring geven voor het feit dat enkel u van de familie werd vervolgd omwille van haar schoonbroer (CGVS vrouw p. 5, 2, 6). Betreffende uw ondervragingen bleef u verder zeer vaag ondanks het feit dat u vele malen werd ondervraagd. U stelde dat er geen namen werden genoemd, op uw schoonbroer na, maar dat u ervan verdacht werd de rebellen te financieren. Erna stelde u dan weer dat over D. U. (...) - de meest gezochte en tevens ook meest bekende leider van de rebellen in het Kaukasus gebied – vragen werden gesteld. Er werden nog anderen genoemd van wie u de namen niet meer wist. Met wie en hoe u concreet in verband werd gebracht kon u evenwel niet zeggen (CGVS p.10). Een dergelijke mate van tegenstrijdigheid en vaagheid betreffende de enige aanhouding die u aanhaalt ondermijnt reeds uw geloofwaardigheid.

Voorts bleek u amper op de hoogte van de actualiteit van uw vervolgingsproblemen en werden er inconsistenties tussen u en uw vrouw vastgesteld. Zo hebt u er geen idee van of u momenteel door de autoriteiten wordt gezocht. Of de autoriteiten sinds uw vertrek uit Rusland nog naar u hebben gevraagd kon u evenmin zeggen (CGVS p.10). De enige indicatie die u aangaf is dat de wijkagent na uw vrijlating nog navraag bij uw echtgenote heeft gedaan betreffende u; dit toen u nog in Rusland was. U kon echter niet zeggen wanneer de wijkagent dan wel geweest is (CGVS p.8-9). Uw vrouw stelde dan weer dat de wijkagent in augustus, tijdens uw vasthouding, bij haar is langsgekomen en ze hem nadien niet meer heeft gezien of gesproken (CGVS vrouw p.9-10). Bijgevolg komen jullie verklaringen niet overeen daar uw vrouw, in tegenstelling tot u, stelde dat ze na uw vrijlating geen enkele keer met de

wijkagent had gepraat. Ze stelde wel dat ze van uw moeder had gehoord dat er militairen of iemand van de politie, misschien de wijkagent, in september is langsgekomen. Niettemin stelde u dat uw vrouw met de wijkagent had gesproken na uw vrijlating. Bovendien bleef ze zeer vaag over het bezoek van de politie aan uw moeder. Ze wist immers amper door welke instantie noch wanneer het bezoek concreet was (CGVS vrouw p.9-10). Dergelijke inconsistenties, vage verklaringen en nalatige handelingen wijzen op een gebrek aan interesse in uw situatie in uw land van herkomst en op een gedrag dat niet in overeenstemming is te brengen met de door u aangehaalde vrees wat bijgevolg ernstig afbreuk doet aan uw beweerde vrees voor vervolging.

U stelde voorts dat u na uw vrijlating in Gikalo onderdook omdat ze u thuis zouden vinden (CGVS p.4). Niettemin nam u kort voor uw vertrek het onaannemelijke risico om een rijbewijs af te halen bij een overheidinstantie. Het is weinig aannemelijk dat iemand die onderduikt voor de autoriteiten het risico neemt om een rijbewijs aan te vragen bij een overheidsinstelling. Dit te meer gezien het feit dat de wijkagent nog naar u heeft gevraagd en uw vrouw stelde dat de politie nog naar u heeft gevraagd bij uw moeder. Voorts stelde u dat u samen met uw vrouw rond 18 u uit Gikalo vertrokken bent (CGVS p.12). Uw vrouw stelde echter dat jullie reeds rond 14 u uit Gikalo waren vertrokken (CGVS vrouw p.7). Toen zij met uw verklaring werd geconfronteerd stelde ze enkel dat u de vraag misschien verkeerd had begrepen aangezien jullie rond 18 u uit Grozny vertrokken (CGVS vrouw p.10). Dergelijke uitleg is onafdoende daar u duidelijk werd gevraagd wanneer u uit Gikalo vertrok. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook afbreuk aan uw bewering dat u voor uw vertrek ondergedoken leefde en is een verdere bevestiging van uw gebrek aan geloofwaardigheid.

Tenslotte kan weinig geloof worden gehecht aan de door u gegeven reisroute. U verklaarde dat u met een minibus tussen Moskou en België reisde. Jullie zouden op dit traject geen enkele grenscontrole hebben gehad noch had u enig idee langs welk land jullie de EU binnenkwamen ondanks het feit dat jullie op de passagierszetels in de minibus zaten. Verder stelde u dat er geen enkele afspraak met de passeur werd gemaakt over wat te doen bij een eventuele grenscontrole (CGVS p.5-6). Welnu, uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratieve dossier blijkt immers dat aan de buitengrenzen van de Europese Unie en de Schengen zone zeer strikte en persoonlijke paspoortcontroles uitgevoerd worden. Bovenstaande vaststellingen leiden er dan ook toe ernstig te twijfelen aan de geloofwaardigheid van de door u verklaarde klandestiene inreis in de Europese Unie. Hierdoor men moet besluiten dat u moedwillig informatie met betrekking van uw ware reisweg achterhoudt en dat er ernstige vermoedens bestaan dat u legaal met een internationaal paspoort reisde.

Al deze tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake uw vervolgingsfeiten en uw reisroute ondermijnen de algemene geloofwaardigheid van uw verklaringen op fundamentele wijze. Van een asielzoeker mag immers verwacht worden dat hij voor de diverse asielinstanties coherente, gedetailleerde en volledige verklaringen aflegt en dat hij de feiten die aanleiding vormen van zijn vlucht uit het land van herkomst op een zorgvuldige, nauwkeurige en geloofwaardige wijze weergeeft, zodat op grond hiervan kan worden besloten tot het bestaan van een risico in de zin van de Vluchtelingenconventie of er een reëel risico op ernstig lijden is zoals bepaald in de definitie van de subsidiaire bescherming.

Volledigheidshalve kan er op worden gewezen dat de medische problemen van uw zoon geen verband houden met de criteria bij artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève, zoals bepaald in artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch met de criteria vermeld in artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet inzake subsidiaire bescherming. Uit uw verklaringen blijkt immers dat er behalve financiële besommeringen geen redenen waren waarom hij niet op medische verzorging zou kunnen rekenen. Bovendien werd uw zoon in het ziekenhuis verzorgd daar u stelde dat uw vrouw na uw vrijlating in het ziekenhuis was met jullie zoon (CGVS p.13-14, 10). U dient zich voor de beoordeling van medische elementen te richten tot de geëigende procedure. Dit is een aanvraag voor een machtiging tot verblijf gericht aan de Minister of zijn gemachtigde op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980.

Wat de vraag naar de toepassing van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet tenslotte betreft, kan op basis van de informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt en waarvan een kopie bij het administratief dossier is gevoegd, worden gesteld dat de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen de laatste jaren sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij doorgaans overigens om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuren en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden, waarbij geweld soms niet geschuwd wordt. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door deze acties evenwel beperkt. Ook al is Tsjetsjenië niet vrij van problemen, de situatie is er actueel niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade als gevolg van willekeurig

geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van artikel 48/4, §2 c) van de Vreemdelingenwet.

Gelet op de hierboven verzamelde vaststellingen kan er bij u geen vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming worden vastgesteld.

De door u voorgelegde documenten vermogen niet bovenstaande vaststellingen te weerleggen.

Jullie rijbewijzen, de geboorteaktes en jullie huwelijksakte bevatten enkel persoonlijke gegevens maar geven geen enkele informatie over jullie asielmotieven.

Het rijbewijs en het paspoort van uw vader bevatten enkel zijn persoonlijke gegevens maar geven geen informatie over jullie vervolgingsfeiten.

Het attest waarin gesteld wordt dat uw vader door een schotwonde gedood werd geeft geen informatie over de omstandigheden waarin uw vader zou zijn vermoord geweest. Bovendien is het slechts een (scan)kopie die u neerlegt waardoor er überhaupt zeer weinig bewijswaarde aan het betreffende document kan worden gegeven.

U legde na het gehoor ook nog enkele foto's en de geboorteakte van de zoon van N. R. (...) neer. De foto's en de geboorteakte kunnen de door u verklaarde vervolgingsfeiten echter niet aantonen. Zelfs indien dit foto's

met N. (...) betreffen, wat niet kan worden opgemaakt uit de foto's, kan het de familieband tussen hem en uw vrouw niet aantonen, maar is het enkel een indicatie dat uw vrouw hem nog gekend zou hebben. De geboorteakte is een verdere indicatie dat uw vrouw N. (...) zou hebben gekend. Zelfs indien er een band tussen uw vrouw en hem zou zijn, dient dit te worden ondersteund door geloofwaardige en coherente verklaringen betreffende uw vervolgingsproblemen. Echter legde u manifest ongeloofwaardige verklaringen af waardoor dergelijke documenten op zichzelf uw geloofwaardigheid niet kunnen herstellen. Indicaties van een band tussen uw vrouw en N. (...) (die nog geen familieband bewijzen) kunnen op zichzelf uw vervolgingsvrees niet aantonen.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Verzoekende partij roept in een eerste middel de schending in van de artikelen 48/3 en 48/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet), van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel en van de "beginnelsen van behoorlijk bestuur". In een tweede middel beroept zij zich eveneens op de schending van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van de "beginnelsen van behoorlijk bestuur" en van de "vereiste van beoordeling in concreto". In een derde middel haalt verzoekende partij wederom de schending aan van de artikelen 48/3 en 48/4 van de vreemdelingenwet, van de materiële motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van de "beginnelsen van behoorlijk bestuur". In een vierde middel roept verzoekende partij de schending in van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheids- en redelijkheidsbeginsel en van het fair play-beginsel. In een vijfde en laatste middel haalt verzoekende partij tenslotte nogmaals de schending aan van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet en van de materiële motiveringsplicht en voert zij tevens de schending aan van artikel 3 *juncto* artikel 13 EVRM.

De Raad oordeelt dat door onderlinge verwevenheid van de middelen deze gezamenlijk dienen te worden behandeld.

2.2.1. Met betrekking tot de opgeworpen schending van het "fair play-beginsel" merkt de Raad op dat verzoekende partij niet aanvoert op welke manier dit beginsel zou zijn geschonden, terwijl de uiteenzetting van een middel niet alleen vereist dat wordt aangevoerd welke bepaling of welk beginsel geschonden wordt geacht, doch ook de manier waarop ze werden geschonden door de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld beginsel. Dit onderdeel van het middel in kwestie is derhalve niet ontvankelijk. Met betrekking tot de aangevoerde schending van artikel 13 EVRM stelt de Raad eveneens vast dat verzoekende partij niet aantoon op welke wijze deze verdragsbepaling door de bestreden beslissing zou zijn geschonden. Verzoekende partij beperkt zich in haar betoog tot een loutere verwijzing naar voormeld artikel. Dit onderdeel van het aangevoerde middel is derhalve evenmin ontvankelijk. Eveneens merkt de Raad op dat verzoekende partij met de vermelding "Dat er ... een schending aan de orde is van hogervermelde

Europese Richtlijn" nergens in haar verzoekschrift aangeeft over welke richtlijn het precies zou gaan, reden waarom de Raad evenmin rekening kan houden met dit onderdeel van het desbetreffende middel.

2.2.2. Betreffende de verwijzing van verzoekende partij naar artikel 3 EVRM wijst de Raad erop dat, daargelaten de vaststelling dat de Raad te dezen in het kader van zijn op grond van artikel 39/2, § 1 van de vreemdelingenwet bepaalde bevoegdheid geen uitspraak doet over een verwijderingsmaatregel (RvS 24 juni 2008, nr. 184.647), artikel 3 EVRM inhoudelijk overeenstemt met artikel 48/4, § 2, b van de vreemdelingenwet. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Derhalve kan worden verwezen naar hetgeen hierna desbetreffend wordt gesteld.

2.2.3. Waar verzoekende partij vindt dat er sprake is van een manifeste schending van de rechten van verdediging doordat "*enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen*", wijst de Raad verzoekende partij erop dat – los van het feit dat de bewering dat enkel wordt verwezen naar vorige beslissingen niet correct is – de procedure voor de commissaris-generaal geen jurisdictionele maar een administratieve procedure is. Op het administratiefrechtelijk vlak zijn de rechten van verdediging enkel van toepassing op tuchtzaken en derhalve niet op de beslissingen die door de commissaris-generaal worden genomen in het kader van de voormelde wet van 15 december 1980 (RvS 4 april 2007, nr. 169.748; RvS 5 februari 2007, nr. 167.474; RvS 12 januari 2007, nr. 166.615). Bijgevolg kan de schending van de rechten van verdediging niet dienstig worden aangebracht.

2.2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en dient de waarheid te vertellen (RvS 4 oktober 2006, nr. 163.124; UNHCR, *Guide des procédures et critères à appliquer pour déterminer le statut de réfugié*, Genève, 1992, nr. 205). Zijn verklaringen kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze mogelijk, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). De afgelegde verklaringen mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen dan ook geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, a.w., nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn (RvS 19 mei 1993, nr. 43.027) en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen (RvS 5 juli 2007, nr. 173.197). De ongeloofwaardigheid van een asielaanvraag kan niet alleen worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en ongeloofwaardige verklaringen.

2.2.5.1. Verzoekende partij wijst erop dat de artikelen 48/2 t.e.m. "4 en 49 en 52" van de vreemdelingenwet die "*de term vluchteling evenals de subsidiaire bescherming*" omschrijven, niet te strikt dienen te worden toegepast en zij meent dat, zelfs bij onwaarheden, de feiten zoals ze voorliggen, bepalend blijven om iemand tot vluchteling te erkennen. Zij wijst erop dat onjuiste verklaringen niet noodzakelijk leiden tot de ongegrondheid van de asielaanvraag. Hierna stelt verzoekende partij dat verschillende verklaringen elkaar uiteraard kunnen aanvullen en dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes niet van die aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden. Zij meent dat haar relaas als geloofwaardig dient te worden aangenomen. Ook stipt verzoekende partij aan dat het feit dat een asielzoeker een completer verhaal zou hebben verteld "*lopende het dringend beroep*", niet betekent dat er een tegenstelling is met het verhoor op de Dienst Vreemdelingenzaken en dat men bovendien steeds dient na te gaan of de ingeroepen elementen wel te wijten zijn aan de verzoekende partij zelf. Hierna betoogt verzoekende partij dat het duidelijk is dat tal van beweerdelijke tegenstrijdigheden enkel en alleen te maken hebben met het feit dat de tolk zijn werk niet goed deed. Verzoekende partij beweert dat haar verklaringen op een totaal verkeerde manier werden begrepen en dat zij de tolk ook niet goed begreep. Verzoekende partij beweert dat er zich tijdens het gehoor een incident heeft voorgedaan tussen de tolk en de interviewer, omdat laatstgenoemde boos was omwille van de manifest zeer gebrekkige uitvoering van de vertaalopdracht door de tolk.

2.2.5.2. *In casu* werd door verwerende partij vastgesteld dat verzoekende partij op het Commissariaat-generaal verklaarde dat zij meer dan twee maanden, tussen 12 juli en 15 september 2011, werd vastgehouden, terwijl zij op de Dienst Vreemdelingenzaken verkondigde dat zij één maand, van 23 september tot 15 oktober, werd vastgehouden. Ook heeft verwerende partij tegenstrijdigheden

vastgesteld tussen de verklaringen van verzoekende partij en die van haar vrouw. Zo gaf verzoekende partij aan dat de wijkagent na haar vrijlating nog navraag bij haar echtgenote heeft gedaan naar haar, terwijl haar echtgenote stelde dat de wijkagent in augustus, tijdens haar aanhouding, is langsgekomen en dat ze hem nadien niet meer heeft gezien of gesproken. Voorts verklaarde verzoekende partij dat zij samen met haar vrouw rond 18u uit Gikalo is vertrokken, terwijl haar echtgenote stelde dat zij reeds rond 14u uit Gikalo waren vertrokken. Het spreekt voor zich dat deze door verwerende partij ingeroepen elementen te wijten zijn aan verzoekende partij zelf. De Raad ziet niet in hoe voornoemde tegenstrijdige verklaringen elkaar kunnen aanvullen. Het is ook niet zo dat de tegenstrijdigheden tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij te wijten zouden kunnen zijn aan het feit dat zij tijdens haar gehoor op het Commissariaat-generaal een uitgebreidere versie van de feiten heeft gegeven. Het is immers duidelijk dat verzoekende partij zowel qua tijdstip als de duur van haar aanhouding een totaal andere versie heeft uiteengezet op het Commissariaat-generaal.

Daar waar verzoekende partij ook nog beweert dat de “*beweerdelijke*” tegenstrijdigheden te wijten zijn aan het slechte vertalingswerk van de tolk, reden waarom tijdens het gehoor een ruzie zou zijn ontstaan tussen de tolk en de interviewer, merkt de Raad op dat verzoekende partij geenszins aannemelijk maakt dat de door verwerende partij vastgestelde tegenstrijdigheden te wijten zouden zijn aan vertaalproblemen. Zo werd in het gehoorverslag duidelijk aangekruist dat verzoekende partij de aanwezige tolk begrijpt en haar werd duidelijk gemaakt dat eventuele problemen dienaangaande moeten worden gemeld, wat zij niet heeft gedaan. Naar het einde toe werd haar nogmaals de vraag gesteld of zij de tolk goed begreep, waarop verzoekende partij “*heel goed*” antwoordde (administratief dossier, stuk 3a, gehoorverslag CGVS van 22 februari 2012, p. 13). Verder merkt de Raad op dat nergens uit de inhoud van het gehoorverslag blijkt dat er zich enig probleem met de tolk heeft voorgedaan. De Raad wijst er in dit verband op dat, hoewel het gehoorverslag van de commissaris-generaal geen authentieke akte of proces-verbaal uitmaakt, er een vermoeden van wettigheid geldt tot het bewijs van het tegendeel dat wat werd neergeschreven correct is gebeurd (RvS 15 februari 2007, nr. 167.854). Voorts stelt de Raad vast dat verzoekende partij in haar verzoekschrift slechts op algemene wijze aanduidt dat de tolk haar op een verkeerde manier heeft begrepen en dat zij de tolk niet goed kon verstaan, doch dat zij nalaat om op een concrete wijze aan te tonen hoe eventuele taal/vertaalproblemen *in casu* aan de basis kunnen liggen van de flagrante tegenstrijdigheden waarmee haar relaas behept is. Verzoekende partij duidt op geen enkele wijze aan hoe etymologisch of door meervoudige betekenis van woorden en begrippen in de vertaling deze conversatie op een foutieve wijze kon zijn neergeschreven.

Waar verzoekende partij vervolgens nog een poging onderneemt om de vastgestelde tegenstrijdigheden te verklaren door te stellen dat de zogenaamde tegenstellingen en lacunes niet van aard zijn om een weigeringsbeslissing te gronden, repliceert de Raad dat het relaas van verzoekende partij doorspekt is met tegenstrijdigheden – zowel tussen de opeenvolgende verklaringen van verzoekende partij als tussen de verklaringen van verzoekende partij en die van haar echtgenote – vaagheden en onnauwkeurigheden betreffende wezenlijke elementen van het voorgehouden asielrelaas, die er dan ook terecht toe leiden dat aan dit relaas geen geloof kan worden gehecht. De loutere stelling dat de tegenstrijdigheden en lacunes de bestreden beslissing niet kunnen schragen, biedt dan ook geen soelaas.

2.2.6.1. Verzoekende partij voert aan dat er *in casu* geen enkele feitenvinding is gebeurd in de zin dat verwerende partij zich er toe zou hebben beperkt tot het verwijzen naar stereotiepe argumentatie dat er sprake zou zijn van een gebrek aan betrokkenheid en interesse, waarbij tal van eigen beweringen worden geuit dewelke duidelijk berusten op een eenzijdige verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de houding van verzoekende partij. Verzoekende partij is de mening toegedaan dat verwerende partij zich geenszins tot een dergelijke feitenvinding kan beperken, dewelke inhoudt dat niets wordt onderzocht. Zij kan zich niet van de indruk ontdoen dat verwerende partij in de eerste plaats op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust de asielaanvraag te kunnen weigeren.

Verder oppert verzoekende partij dat het totaal niet correct is dat verwerende partij, wanneer verzoekende partij verwijst naar derden en ook hun naam geeft, zomaar zonder enig onderzoek ter zake naar deze personen oordeelt, net alsof de situatie van deze personen niet relevant zou zijn. Verzoekende partij licht toe dat zij ondervraagd werd omtrent haar schoonbroer, R. N. Verzoekende partij verwijt verwerende partij dat zij geen onderzoek heeft gevoerd met betrekking tot dit element en dat zij hieromtrent geen argumenten heeft ontwikkeld, hoewel dit de kern van haar asielrelaas uitmaakt.

Verder getuigt het volgens verzoekende partij van een gebrek aan zorgvuldigheid en een schending van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet om een asielaanvraag af te wijzen op basis van een loutere vergelijking met een “model vluchteling”, hetgeen overigens niet strookt met het principe dat elke aanvraag individueel dient te worden beoordeeld, concludeert verzoekende partij. Verder in het verzoekschrift wijst verzoekende partij nog op het gegeven dat het in Tsjetsjenië een courante praktijk lijkt te zijn om een persoon te arresteren en te onderwerpen aan folteringen en dat het in deze omstandigheden duidelijk is dat elke asielaanvraag vanwege personen uit Tsjetsjenië of uit naburige republieken ten minste grondig wordt onderzocht en verwerende partij zich niet zomaar exclusief kan beroepen op eerdere beslissingen of stereotiepe argumentatie en als zou er niet gehandeld zijn als een “model-vluchteling”.

2.2.6.2. Samenvattend stelt de Raad vast dat verzoekende partij van mening is dat verwerende partij *in casu* – hoewel elke asielaanvraag vanwege personen die afkomstig zijn uit Tsjetsjenië, gezien de situatie aldaar, ten minste grondig dient te worden onderzocht – geen enkel onderzoek heeft verricht en dat zij zich beperkt tot een stereotiepe argumentatie, waarbij zij verzoekende partij vergelijkt met de “model-vluchteling” – hetgeen niet strookt met het principe dat elke asielaanvraag individueel dient te worden onderzocht – en zij zich baseert op eenzijdige verkeerde interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder de houding van verzoekende partij.

De Raad wijst erop dat verwerende partij in het begin van haar beslissing motiveert dat de situatie in Tsjetsjenië nog steeds problematisch is, gezien de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen, maar dat, omwille van het gerichte karakter van deze schendingen, waarvoor in de meeste gevallen Tsjetsjenen zelf verantwoordelijk zijn, de loutere Tsjetsjeense origine en de herkomst uit Tsjetsjenië op zich niet volstaan voor de toekenning van het statuut van vluchteling zoals bedoeld in de vluchtelingenconventie. Gelet op deze elementen, is een individuele beoordeling van de vraag naar bescherming volgens verwerende partij noodzakelijk. Uit de verdere motivering van de bestreden beslissing blijkt duidelijk dat verwerende partij alle door verzoekende partij aangereikte elementen op omstandige wijze bespreekt, maar dat zij tot de conclusie komt dat aan het door verzoekende partij uiteengezette vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Zo stelt verwerende partij vast dat verzoekende partij vage en tegenstrijdige verklaringen aflegde met betrekking tot haar aanhouding, dat zij amper op de hoogte bleek te zijn van de actuele stand van zaken inzake de door haar voorgehouden problemen, dat het weinig aannemelijk is dat verzoekende partij, die verklaart te zijn ondergedoken voor de autoriteiten, toch het risico heeft genomen om kort voor haar vertrek een rijbewijs af te halen bij een overheidsinstantie, dat verzoekende partij en haar echtgenote in dit verband tevens onderling tegenstrijdige verklaringen aflegden en dat verzoekende partij ongeloofwaardige verklaringen aflegde in verband met de afgelegde reisweg. De Raad is van oordeel dat van een stereotiepe argumentatie, die inhoudt dat verwerende partij slechts zou zijn overgegaan tot een toetsing van het relaas van verzoekende partij aan dat van een “model-vluchteling”, geen sprake is. De Raad kan zich evenmin scharen achter het argument dat verwerende partij een eenzijdige, foutieve, interpretatie van bepaalde gegevens, meer in het bijzonder van de houding van verzoekende partij, zou hebben gehanteerd. Volgens de Raad kon verwerende partij terecht opmerken dat het weinig aannemelijk is dat iemand die onderduikt voor de autoriteiten het risico neemt om een rijbewijs aan te vragen bij een overheidsinstelling, des te meer nu de wijkagent nog naar verzoekende partij zou hebben gevraagd en haar echtgenote stelde dat de politie nog naar haar zou hebben gevraagd bij haar moeder. Het is de Raad niet duidelijk op welke wijze deze gegevens foutief zouden zijn geïnterpreteerd door verwerende partij. De Raad merkt hierbij op dat de niet aannemelijke houding van verzoekende partij niet de enige vaststelling is op basis waarvan verwerende partij tot de conclusie kwam dat aan haar relaas geen geloof kan worden gehecht. De aandacht dient eveneens te worden gevestigd op de vele andere, hiervoor reeds samengevatte, elementen die deze conclusie rechtvaardigen.

Daar waar verzoekende partij in het bijzonder argumenteert dat het niet correct is dat verwerende partij, wanneer verzoekende partij verwijst naar derden en ook hun naam geeft, - *in casu* gaat het om N. R., de echtgenoot van haar schoonzus, die aan de basis zou liggen van haar problemen - geen onderzoek heeft gevoerd met betrekking tot dit element en dat zij hieromtrent geen argumenten heeft ontwikkeld, wijst de Raad verzoekende partij er nogmaals op dat uit de inhoud van de bestreden beslissing blijkt dat alle door verzoekende partij aangereikte problemen uitgebreid werden besproken en dat verwerende partij omwille van verschillende vaststellingen tot de conclusie is gekomen dat aan haar vervolgingsproblematiek geen geloof kan worden gehecht. Verwerende partij motiveert tevens dat deze vaststelling niet kan worden weerlegd door de documenten die verzoekende partij desbetreffend bijbrengt. Voorts bemerkt de Raad nogmaals dat de bewijslast op de kandidaat-vluchteling zelf berust en dat het niet tot de taak van de commissaris-generaal behoort, en evenmin tot die van de Raad, om

zelf de lacunes in de bewijsvoering van de kandidaat-vluchteling op de vullen. Verzoekende partij dient zelf alle elementen aan te reiken ter staving van haar relaas.

Waar verzoekende partij ook nog betoogt dat verwerende partij zich, bij de uiteenzetting van haar stereotiepe argumentatie, beroept op eerdere beslissingen, merkt de Raad wederom op dat dergelijke opmerking niet correct is.

Gelet op het voorgaande en op de uiteenzetting in punt 2.2.14. kan worden vastgesteld dat verwerende partij de door verzoekende partij aangereikte elementen op voldoende wijze heeft onderzocht en dat verwerende partij zich niet beperkt heeft tot een stereotiepe argumentatie, maar dat zij in haar beslissing op een gedetailleerde en omstandige manier heeft uiteengezet waarom aan het door verzoekende partij voorgehouden vluchtrelaas geen geloof kan worden gehecht. Het door verzoekende partij geuite vermoeden dat verwerende partij in de eerste plaats op zoek is gegaan naar elementen om doelbewust haar asielaanvraag te kunnen weigeren, wordt door de Raad dan ook niet bijgetreden.

2.2.7.1. Verzoekende partij laat weten dat zij blijft bij haar feitenrelaas, dat overstemt met de werkelijkheid. Zij meent dat haar niet kan worden verweten dat zij zich, in de geschetste omstandigheden, niet nog langer in gevaar heeft gebracht om nog eerst de nodige bewijsstukken te verzamelen. Zij wenst in dit verband tevens op te merken *“dat dit geen alleenstaand geval is, doch het zekerlijk wat betreft mensen afkomstig van Tjetjenië/Dagestan/Ingoetsetië, er een vast systeem bestaat om te stellen dat weliswaar er sprake is van “verdwijningen, foltering en wederrechtelijke executies van personen die” doch anderzijds te gaan stellen dat er geen bewijzen voorliggen dat dergelijke situatie zich heeft voorgedaan bij verzoekende partij*”. Verzoekende partij wenst met de meeste klem tegen deze werkwijze te protesteren.

2.2.7.2. Ten eerste merkt de Raad op dat de stelling van verzoekende partij dat zij wel degelijk de waarheid heeft verteld, neerkomt op het louter volharden in haar eigen verklaringen, hetgeen vanzelfsprekend niet volstaat om het ongeloofwaardige karakter van haar relaas te herstellen. Verder wijst de Raad verzoekende partij er wederom op dat verwerende partij op basis van de verschillende tegenstrijdigheden, vaagheden en onnauwkeurigheden inzake de door verzoekende partij voorgehouden vervolgingsfeiten en de reisroute, tot de conclusie is gekomen dat de algemene geloofwaardigheid van haar verklaringen op fundamentele wijze ondermijnd wordt. Hierna bespreekt verwerende partij alle door verzoekende partij ter staving van haar relaas neergelegde stukken, waarbij zij tot de conclusie komt dat deze bijgebrachte stukken de voorgaande vaststellingen niet vermogen te weerleggen. Nergens in de bestreden beslissing wordt verzoekende partij expliciet verweten onvoldoende/geen moeite te hebben ondernomen om bewijsstukken te verzamelen. Aangezien het vluchtrelaas van verzoekende partij niet van de hand gedaan wordt op basis van een gebrek aan enig begin van bewijs, kan bovenstaande argumentatie, waarin geprotesteerd wordt tegen dergelijke werkwijze, niet nuttig worden aangebracht.

2.2.8. Waar verzoekende partij argumenteert dat de motivering in de bestreden beslissing, waarin de klemtoon wordt gelegd op beweerde tegenstrijdigheden en verder het gebrek aan bewijzen en uiteindelijk het feit dat haar verklaringen zomaar minstens impliciet als ongeloofwaardig worden afgedaan, geenszins overtuigend is, te meer nu er geen rekening werd gehouden met het feit dat zij *“ten zeerste getraumatiseerd”* is, verwijst de Raad vooreerst naar punt 2.2.7.2., waarin vermeld wordt dat in de bestreden beslissing geen gewag wordt gemaakt van een gebrek aan bewijs en naar punt 2.2.5.2., waarin uiteengezet wordt dat de verschillende tegenstrijdigheden die verwerende partij heeft vastgesteld, wel degelijk van aard zijn om de geloofwaardigheid van het asielrelaas te hypothekeren. Verder duidt de Raad verzoekende partij erop dat van een asielzoeker, die beweert te vrezen voor zijn leven en vrijheid en daarom de bescherming van de Belgische autoriteiten vraagt, kan worden verwacht dat deze alle elementen ter ondersteuning van zijn asielaanvraag op een nauwkeurige, coherente en geloofwaardige manier weergeeft. Het feit dat verzoekende partij door de gebeurtenissen die zij beweert te hebben meegemaakt, ernstig getraumatiseerd zou zijn, ontslaat haar niet van de plicht om haar relaas zo volledig en correct mogelijk uiteen te zetten. Verder merkt de Raad op dat verzoekende partij tijdens haar gehoor geen melding heeft gemaakt van het feit dat haar psychische gezondheidstoestand – met name haar trauma – haar ervan zou hebben weerhouden coherente verklaringen af te leggen. Zij heeft gedurende de hele procedure overigens ook geen enkel medisch attest neergelegd waaruit blijkt dat haar mentale gezondheidstoestand dusdanig zou zijn dat zij niet in de mogelijkheid verkeert om een coherent en consistent relaas naar voor te brengen (RvS 26 mei 2004, nr. 131.793). Verzoekende partij slaagt er derhalve niet in om aan te tonen dat verwerende partij geen rekening zou hebben gehouden met het feit dat zij getraumatiseerd is en dat de tegenstrijdigheden hieraan te wijten zouden zijn.

2.2.9.1. Verzoekende partij oppert dat verwerende partij in haar beslissing zomaar ten onrechte tal van zaken gaat opwerpen, zogezegd ten nadeel van haar, terwijl in werkelijkheid deze elementen geenszins correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag. Zij meent dat uit de bestreden beslissing duidelijk blijkt dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten. Het is volgens verzoekende partij in dit verband opvallend dat door verwerende partij geen enkele tegenstrijdigheid kon worden aangetroffen in haar relaas. Alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten, aldus verzoekende partij. Tot slot vermeldt verzoekende partij nog dat het een essentieel rechtsprincipe is dat kwade trouw nooit vermoed wordt, doch dient te worden bewezen.

2.2.9.2. Waar verzoekende partij argumenteert dat verwerende partij allerlei zaken opwerpt in haar beslissing die niet correct zijn en enkel te wijten zijn aan een verkeerde beoordeling van haar asielaanvraag en dat alles berust op eenzijdige vermoedens en uit de lucht gegrepen interpretaties van bepaalde feiten, verwijst de Raad naar zijn in punt 2.2.6.2. gedane opmerking dat hij zich niet kan scharen achter het argument dat verwerende partij bepaalde gegevens foutief heeft geïnterpreteerd. Dit kan immers niet worden afgeleid uit de gegevens die zich in het administratief dossier bevinden of uit de motieven in de bestreden beslissing.

Waar verzoekende partij opmerkt dat het opvallend is dat door verwerende partij geen enkele tegenstrijdigheid kon worden aangetroffen in haar relaas, bemerkt de Raad dat zulke bewering elke feitelijke grondslag mist.

Tot slot is de Raad van oordeel dat het verweer van verzoekende partij dat zij in de mate van het mogelijke heeft geantwoord op de aan haar gestelde vragen, doch dat zij uiteraard niet alles wist en ook niet kon weten, niet in het minst volstaat om de vele vaagheden en onwetendheden die door verwerende partij werden vastgesteld goed te praten.

2.2.10.1. Betreft de vaststelling van verwerende partij dat verzoekende partij amper op de hoogte is van de actualiteit van haar vervolgingsproblemen, merkt verzoekende partij op dat het een constante is in de beslissingen van verwerende partij dat er opgeworpen wordt dat er onvoldoende informatie is gevraagd na een bepaalde gebeurtenis. Deze interpretatie gaat echter totaal voorbij aan het feit dat in Tsjetsjenië/Dagestan/Ingoesjetië de situatie dusdanig is dat slechts zeer weinig mensen te vertrouwen zijn en dat men zich onmiddellijk verdacht maakt als men vragen gaat stellen, stipt verzoekende partij aan. Bovendien wou verzoekende partij zichzelf in de eerste plaats in veiligheid stellen, eerder dan bewijzen en informatie te verzamelen, hetgeen haar in de bestreden beslissing ten onrechte wordt verweten. Dergelijke interpretatie is volgens verzoekende partij foutief en gaat volledig in tegen haar cultuur, waarin iedereen verklikker kan zijn, zodat het best is zo weinig mogelijk op te vallen en zo weinig mogelijk te vragen. Zij benadrukt dat haar houding getuigt van een overlevingsstrategie.

2.2.10.2. Waar verzoekende partij verklaart dat zij zichzelf in de eerste plaats veilig wou stellen, eerder dan bewijzen en informatie te verzamelen, merkt de Raad op dat dergelijke uitleg geen uitstaans heeft met de vaststelling dat verzoekende partij, op het moment dat zij op het Commissariaat-generaal werd gehoord, geen enkel idee had of zij momenteel nog steeds door de autoriteiten wordt gezocht in haar land.

Verder merkt de Raad op dat van verzoekende partij redelijkerwijs verwacht mag worden dat zij op een correcte wijze op de hoogte zou zijn van de problemen welke zich nog zouden hebben voorgedaan na haar vertrek uit haar land van herkomst daar deze informatie verzoekende partij derhalve zou hebben toegelaten om haar eigen situatie beter in te schatten. Er dient te worden opgemerkt dat verzoekende partij, wanneer haar tijdens haar gehoor wordt gevraagd of zij nog contact heeft met mensen in Rusland, verklaart dat zij nog contact heeft met haar moeder en dat zij haar één week geleden nog heeft gesproken (administratief dossier, stuk 3a, gehoor CGVS van 22/02/2012, p. 4). Wanneer haar achteraf de vraag wordt gesteld of de autoriteiten nog langs geweest zijn om haar te zoeken sinds zij Rusland is ontvlucht, stelt verzoekende partij het volgende: *“zulke vragen kan ik niet stelle, ik kan niet lang bellen want duur en zelfs als ze langskwamen zou ze het vertellen”* (administratief dossier, stuk 3a, gehoor CGVS van 22/02/2012, p. 13). De Raad leidt hieruit af dat verzoekende partij, sinds haar vertrek uit haar land van herkomst, hier helemaal geen vragen over heeft gesteld aan haar enige contactpersoon, hetgeen toch wel zeer bevreemdend overkomt, gelet op de ernst van haar beweerde problemen. Dat dit totale gebrek aan moeite te wijten zou zijn aan de Tsjetsjeense cultuur, volgens dewelke iedereen een verklikker kan zijn, zodat men best zo weinig mogelijk vragen stelt, kan door de Raad niet worden aanvaard, te meer nu verzoekende partij, met betrekking tot de enige indicatie die zij kon aangeven dat

zij mogelijks nog steeds zou worden gezocht door de autoriteiten – met name dat de wijkagent na haar vrijlating nog navraag heeft gedaan bij haar echtgenote – verklaringen aflegt die totaal tegenstrijdig zijn aan die van haar vrouw. Het gebrek aan moeite om, eens verzoekende partij haar land is ontvlucht, meer te weten te komen over de huidige stand van haar vervolgingsproblemen – en dit zelfs via haar eigen moeder die in een louter contact tussen haar en verzoekende partij moeilijk als verklikker kan worden aangewezen – en de voormelde tegenstrijdigheid betreffen elementen die volgens de Raad op ernstige wijze afbreuk doen aan de geloofwaardigheid van het voorgehouden asielrelaas.

2.2.11. Waar verzoekende partij betreffende de clandestiene inreis in de Europese Unie oppert dat de controles niet zo streng kunnen zijn als beweerd door verwerende partij daar anders de toestroom van personen zeker lager zou liggen en mensensmokkelaars geen kans zouden hebben, *quod non*, wijst de Raad er evenwel op dat van een persoon die uit ernstige vrees voor vervolging haar land van herkomst verlaat en op illegale wijze op weg is naar Europa, redelijkerwijs kan worden verwacht dat zij alert is omdat zij op elk moment riskeert te worden tegengehouden door de strikte controles zoals gesteld door verwerende partij. Het is dan ook een negatieve indicatie voor de geloofwaardigheid van verzoekende partij dat zij geen nadere verklaringen kon afleggen omtrent het land langs waar de EU-zone werd binnengekomen en dat in het licht van het scherp toezicht aan de buitengrenzen van deze zone de mensensmokkelaar, mede ter beveiliging van zichzelf bij een effectieve controle, met zijn klant geen afspraken zou hebben gemaakt met betrekking tot wat er diende te gebeuren bij een dergelijke controle.

2.2.12. Waar verzoekende partij stelt dat er van verwerende partij uiteraard mag worden verwacht dat er niet op een vage en algemene wijze geantwoord wordt en zij vervolgens een korte theoretische uiteenzetting geeft over de definitie van vluchteling, merkt verwerende partij ten eerste op dat verwerende partij, zoals blijkt uit de inhoud van de bestreden beslissing, duidelijk niet op een “vage en algemene wijze” heeft geantwoord. Ten tweede stelt de Raad vast dat de korte theoretische uiteenzetting *in casu* niet ter zake doet.

2.2.13. Waar verzoekende partij aanvoert dat de bestreden beslissing niet op afdoende wijze motiveert waarom haar de subsidiaire beschermingsstatus niet wordt toegekend en dat verwerende partij geen enkel onderzoek heeft verricht naar de actuele situatie voor vluchtelingen uit Tsjetsjenië, stelt de Raad vast dat de eenvoudige lezing van de bestreden beslissing aantoont dat de weigering van de subsidiaire bescherming is ingegeven door de motieven die aan de conclusie voorafgaan, zodat het middel dienaangaande feitelijke grondslag mist. Bovendien wijst de Raad erop dat het feit dat deze motieven geheel of gedeeltelijk gelijklopend zijn met de motieven die de weigering van de vluchtelingenstatus ondersteunen, niet betekent dat de beslissing omtrent de subsidiaire beschermingsstatus niet afdoende gemotiveerd zou zijn.

De Raad stelt vast dat de commissaris-generaal op basis van het geheel van de motieven in de bestreden beslissing heeft besloten tot de niet toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus. Uit hetgeen voorafgaat is gebleken dat aan het asielrelaas van verzoekende partij, waarop zij zich eveneens beroept teneinde de subsidiaire beschermingsstatus te verwerven, geen geloof kan worden gehecht. De Raad meent derhalve dat verzoekende partij dan ook niet langer kan steunen op de elementen aan de basis van dat relaas teneinde aannemelijk te maken een reëel risico te lopen op ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, § 2, a en b van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan niettemin worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoekende partij een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Verzoekende partij kaart in dit verband aan dat in Tsjetsjenië tot op heden verscheidene problemen voorkomen van mensenrechtenschendingen – hetgeen eveneens erkend wordt door verwerende partij – en dat de gevechtshandelingen toegenomen zijn in omvang en in intensiteit, hetgeen erop wijst dat de situatie er steeds minder veilig is. Zij verwijst ten exemplatieve titel naar de zelfmoordaanslag die op 1 september 2011 in Grozny – haar voormalige woonplaats – werd gepleegd en waarbij tal van doden en gewonden zijn gevallen. Verzoekende partij betoogt dat, omwille van de ernstige en precaire situatie in Tsjetsjenië, haar leven er ten eerste in gevaar is. Zij wijst in dit verband op het arrest van het Hof van Justitie van 17 februari 2009 waarin gesteld wordt dat, betreffende de toekenning van subsidiaire bescherming, het niet langer nodig is om aan te tonen dat er sprake is van een persoonlijke bedreiging als de betrokkene zou worden teruggestuurd, doch het reeds voldoende is om een algemener risico en een willekeurig geweld in het land van herkomst aan te tonen. Dienaangaande verwijst zij nog naar “*recente Mensenrechtenrapporten van algemene bekendheid en in een toegankelijke taal voor juristen*”. Verzoekende partij is niet akkoord met de redenering van verwerende partij dat zij enerzijds aanvaardt dat er in Tsjetsjenië sprake is van foltering, verdwijningen en wederrechtelijke executies, doch dat zij anderzijds stelt dat de situatie er geen is van

willekeurig geweld omdat er slechts sprake zou zijn van een beperkt aantal burgerslachtoffers. Zij is de mening toegedaan dat de situatie in Tsjetsjenië er tot op heden één is van willekeurig geweld, waardoor zij louter al door haar aanwezigheid een reëel risico op bedreiging loopt. Tenslotte haalt verzoekende partij ook nog aan dat in het verleden door de Vaste Beroepscommissie werd geoordeeld dat de bevolking van de Kaukasusrepublieken het slachtoffer was van groepsvervolgving.

Verzoekende partij verwijst naar de verscheidene problemen op het vlak van de mensenrechtenschendingen in Tsjetsjenië, stelt dat de situatie er steeds minder veilig is, waarbij zij bij wijze van voorbeeld verwijst naar één zelfmoordaanslag in Grozny, verwijst verder naar de *“recente Mensenrechtenrapporten”*, zonder specifiek aan te geven om welke rapporten het precies zou gaan, en naar de rechtspraak van de Vaste Beroepscommissie en zij geeft te kennen dat zij niet akkoord kan gaan met de redenering van verwerende partij dat de situatie in Tsjetsjenië er geen is van willekeurig geweld omdat er slechts sprake is van een beperkt aantal burgerslachtoffers. De Raad stelt evenwel vast dat verzoekende partij geen concrete elementen aanbrengt die illustreren dat zij effectief een reëel risico loopt op ernstige schade met toepassing van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. Echter, ook voor subsidiaire bescherming rust de bewijslast op verzoekende partij. De Memorie van Toelichting bij het wetsontwerp tot wijziging van de vreemdelingenwet stelt het volgende: *“Indien subsidiaire bescherming wordt toegekend, moeten de verzoekers echter aantonen dat hun leven of hun persoon ernstig worden bedreigd omwille van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands conflict. Ook wanneer de gronden voor deze vrees niet specifiek zijn voor het individu, moet iedere verzoeker aantonen dat hij geconfronteerd wordt met een situatie waarin de vrees voor zijn persoon of zijn leven aantoonbaar is”* (wetsontwerp tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, Memorie van Toelichting, Parl. St. Kamer, zittingsperiode 51, n° 2478/001, p. 86-87). Zelfs zonder noodzaak van het bewijs van een “individuele” dreiging volstaat het niet louter naar een algemene toestand te verwijzen en dient verzoekende partij enig verband met haar concrete toestand aan te tonen (RvS 24 november 2006, nr. 165.109). De Raad stelt vast dat verzoekende partij middels de voormelde argumentatie niet aantoont dat er in Tsjetsjenië een situatie heerst van willekeurig geweld in het kader van een internationaal of binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet en dat er diensgevolge een ernstige bedreiging van haar leven of haar persoon kan worden aangenomen. Dit klemmt des te meer nu uit de gegevens van het administratief dossier, meer bepaald de *“Subject Related Briefing: Russische Federatie/Tsjetsjenië - Veiligheidssituatie in Tsjetsjenië”* van 20 juni 2011 (administratief dossier, stuk 15) blijkt dat, hoewel Tsjetsjenië niet vrij is van problemen, de dreiging voor de burgerbevolking ten gevolge van gevechtshandelingen sterk is afgenomen. De gevechtshandelingen tussen rebellen enerzijds en federale en Tsjetsjeense ordediensten anderzijds komen sinds geruime tijd minder frequent voor. Het gaat daarbij vooral om kleinschalige en gerichte aanvallen van strijders tegen de ordediensten of personen gelieerd aan het overheidsregime, evenals tegen overheidsinfrastructuur en nutsvoorzieningen. De ordediensten van hun kant proberen de Tsjetsjeense strijders met gerichte zoekacties te bestrijden. Door de aard van de incidenten en de beperkte frequentie blijft het aantal burgerslachtoffers door de acties beperkt. Bijgevolg is de situatie er niet van die aard dat er voor burgers sprake is van een “reëel” risico op ernstige schade als gevolg van “willekeurig” geweld in het kader van een gewapend conflict, in de zin van art. 48/4, § 2, c van de vreemdelingenwet. De motivering dat er actueel in Tsjetsjenië voor gewone burgers niet langer kan gewag gemaakt worden van een reëel risico ingevolge het binnenlands conflict wordt door verzoekende partij niet weerlegd. De Raad stelt vast dat verzoekende partij geen andersluidende onafhankelijke en objectieve informatie bijbrengt waaruit blijkt dat de informatie waarop verwerende partij zich heeft gebaseerd, niet correct zou zijn. In hoofde van verzoekende partij kan derhalve geen reëel risico op het lijden van ernstige schade in de zin van het voormelde artikel 48/4 worden in aanmerking genomen.

2.2.14. Waar verzoekende partij nog opwerpt dat het zorgvuldigheidsbeginsel werd geschonden, benadrukt de Raad dat dit beginsel de commissaris-generaal de verplichting oplegt om zijn beslissing op een zorgvuldige wijze voor te bereiden en te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit de bestreden beslissing en het administratief dossier blijkt dat de commissaris-generaal gebruik heeft gemaakt van de stukken van het administratief dossier, waaronder de door verzoekende partij neergelegde documenten en de uitgebreide landeninformatie (administratief dossier, stukken 14 en 15) en dat zij tijdens het gehoor op het Commissariaat-generaal van 22 februari 2012 de kans kreeg om haar asielmotieven omstandig uiteen te zetten en aanvullende bewijsstukken neer te leggen. De commissaris-generaal heeft haar asielaanvraag op een individuele wijze beoordeeld en zijn beslissing genomen met inachtneming van alle relevante feitelijke gegevens van de zaak (RvS 21 maart 2007, nr. 169.222; RvS 28 november 2006, nr. 165.215). Het zorgvuldigheidsbeginsel is derhalve niet geschonden.

2.2.15. Met betrekking tot de aangevoerde schending van het redelijkheidsbeginsel ten slotte wijst de Raad erop dat dit principe enkel dan is geschonden wanneer de beslissing tegen alle redelijkheid ingaat, doordat de geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volledig ontbreekt, in werkelijkheid een kennelijke wanverhouding is (RvS 20 september 1999, nr. 82.301). Aangezien verwerende partij in haar motivering op afdoende wijze aantoonde dat het asielrelaas van verzoekende partij niet als geloofwaardig kan worden beschouwd, oordeelt de Raad dat de bestreden beslissing geenszins in kennelijke wanverhouding staat tot de motieven waarop zij is gebaseerd. De opgeworpen schending van het redelijkheidsbeginsel kan bijgevolg door de Raad niet worden bijgetreden.

2.2.16. De middelen kunnen niet worden aangenomen. De Raad oordeelt dat verzoekende partij geen argumenten, gegevens of tastbare stukken aanbrengt die een ander licht kunnen werpen op de beoordeling door de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. De bestreden beslissing is gesteund op pertinente en draagkrachtige motieven die de Raad bevestigt en overneemt. Dienvolgens kan in hoofde van verzoekende partij noch een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet, noch een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van deze wet worden aangenomen.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zevenentwintig september tweeduizend en twaalf door:

dhr. J. BIEBAUT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. BIEBAUT